

Husquarna

Symaskiner. Leveret til Høftet, Regeringen, Kommuner, Skråder-Fagskolen & Centralværksteder. Pordelagt. Priser, Vilkaar og Garant. — Det svenske Staal er bedst. —

Holmens Kanal 3. Centr. 1876.

København K.

52

H-STEENSENS

TRE STJERNE

MARGARINE

er altid den bedste

Julie Laurberg & Gad

Kgl. Hoffotografer

Kongens Nytorv 13

Kvindelige Præster.

Endelig har vi altsaa faaet den første kvindelige Teolog, og Spørgsmaalet om Kvinders Ret til at beklæde Præsteembeder kan ikke længer udsættes. Seks Kvinder bereder sig i Øjeblikket til at følge *Rigmor Larsens* Eksempel — skal disse, ligesom hun truer med, frugtbar gøre deres teologiske Videns som Toldklarerer ved Nørrebro's Godsbanegaard, eller skal de slaa ind paa de Veje, som „Berlingske Tidende“ i sin kirkelige Søndagsrubrik saa gavnmildt anviser de kvindelige Teologer: blive Time-lærere eller Menighedsplejersker eller nøjes med tilfældigt Arbejde paa Missionsmarken? Eller skal de følge Kvindens beskikkede Kald og tjene deres Brød som unge Piger i Huset? — Det er i hvert Fald sikkert, at hverken „Kristeligt Dagblad“ eller „Berlingske Tidende“'s Kirkerubrik har et Præsteembede tilovers for kvindelige Teologer til Trods for den herskende Præstened.

„Præstegerningen kræver Forudsætninger, som kun en Mand kan udfylde,“ — siger „Berlingske Tidende“ forblømt, men undlader klogelig at give en nærmere Besked om disse Forudsætninger. „Kristeligt Dagblad“ er derimod bedre at faa Forstand af: „En Præst er ikke blot en Taler, og netop fordi vi føler os overbevist om, at Menigheden vil høre og lyde Guds Røst, er vi ogsaa vis paa, at den ikke vil vide af Præstinder, men nøjes med Præster.“ Se det er Ord man kan forstaa. — Kvindelige Teologer, nu og i Fremtiden, læg jer dem paa Sinde! Slid Jer ikke fra Forstand og Helsen for et Laud og et Egregie, Gud foretrækker alligevel at lade sin Røst lyde gennem en Mand, om han

saa har Haud eller — skal galt være — Non. Dette forkyndes med sand kristelig Ydmyghed af „Kristeligt Dagblad“'s Redaktør.

Men heldigvis for Kvinderne ser Vorherre ikke saa smaaligt paa Tingene som mange af de Mænd, der har paataget sig at forvalte hans Rige her paa Jorden. Den hellige Skrift viser, at han ikke har betænkt sig paa at laane en Kvinde sin Røst, naar han fandt hende værdig dertil. Enhver Bibelkender vil kunne fortælle om Profetinden Debora (se Dommernes Bog Cap. V) som i Herrens Navn dømte Israels Børn og opflammede det svage, modløse Folk til at befri sig for sine Fjender. Han vil ogsaa kunne fortælle om Profetinden Hulda, (se Kongernes Bog, Cap. 22) gennem hvem Herren forkyndte Folket den Ulykke, som skulde komme over Juda Rige, naar Kong Josias var samlet med sine Fædre. — Nej, Kvindernes Udelukkelse fra at tolke Guds Røst, skyldes ikke Vorherre, det er rent Menneske-Paahit, eller rettere Mandfolke-Paahit. Der skal blot en Lovændring til, saa er den Sag i Orden, og Lovændringen vil komme som en ren Selvfølgelighed, saaledes som Kvindernes kommunale og politiske Valgret kom, da et tilstrækkeligt Antal Kvinder forlangte den.

„Kristeligt Dagblad“ og „Berlingske Tidende“ har begge været med til at mobilisere Kvinder mod Kollatsloven og til Værn for den betrængte Kirke. Det lykkes dem forhaabentlig ikke at demobilisere disse Kvinder igen, før de til Tak for den ydede Hjælp har opnaaet at blive respekteret paa lige Fod med Mændene overalt indenfor den fælles Kirke.

I Domkirken.

Det store Aarsstævne er endt, og i alle Landet Egne samles nu Dansk Kvindesamfunds Medlemmer om Tilidsmændene for interesserede at lytte til Beretningen om disse herlige Dage. Og der bliver øst af Minderne og fortalt baade om Arbejdsdagen og om de festlige Timers fornøjelige Samvær. Jeg for mit Vedkommende føler Trang til for vore Medlemmer ude i Kredsen at fremdrage et enkelt Minde, hvorover der for mange af os hviler et eget Skær af Højtid, — Mindet om den lyse Morgenstund, der samlede os til Andagten i Aarhus Domkirke.

Kirken er dejlig med sine slanke Piller og høje Hvælvinger. Naar man stiger op i Koret, hvor Lyset regnbuefarvet bryder sig Vej gennem Ruderens Glasmalerier og dæmpet falder hen over ærværdige Munkestole og udskaarne Mindetavler, føler man et Pust fra hønfarne Aarhundreder slaa imod sig. Men da vi nu atter vendte os og igen gik ned mod Kirkeskibet, smilede den friskeste unge Fremtid os i Møde: hundrede smaa Dreng og Piger med Morgensolen ind over de lyse og mørke Hoveder kransede som levende Blomster Orgelet deroppe. Og nu bruste Salmen, og alle de klare Børnестemmer istemmende Solsangen: „I Østen stiger Solen op“. I et Glimt havde vi skimtet den dybe Sammenhæng mellem alle Slægter og Tider, og nu var Sindene derved bragt i en egen modtagelig Stemning, beredte som Sangbund for gode Ord. Og saadanne Ord, sande og hjærtelige, havde netop *Stiftsprovst Lindhardt* til os. Den stigende Sol, der spredte Lys over Landet, brugte han som et Billede paa hvert godt og ærligt Arbejde mellem Mennesker. Men højere end Lys over Landet var dog Lys over *Livet*, det Lys, som tændes, naar Mennesker hver paa sin Plads i Arbejdet for Familie og Samfund skinner „som Himmellys, skønt af de smaa“. Kvinderne